

den rette myndighed, og det undgås, at borgerne bliver kastebold mellem forskellige navnemyndigheder.

Udvalget har på den baggrund foreslået, at alle navneansøgninger fremover skal indgives til ministerialbogsføreren (personregisterføreren). Det skal herefter være op til ministerialbogsføreren (personregisterføreren) at visitere sagen. Hvis sagen har en sådan karakter, at den skal behandles af statsamtet, jf. nedenfor pkt. 5.2, sendes sagen til statsamtet til videre foranstaltning.

Ved dets overvejelser om, hvilke myndigheder der fremover skal behandle navnesager, har Navnelovsudvalget lagt vægt på, at statsamtene har lang erfaring med behandlingen af navnesager, ligesom de er den centrale myndighed på det familieretlige område, der har en nær sammenhæng med navnelovgivningen.

Udvalget har derfor fundet, at statsamtene fortsat vil være velegnede til at varetage opgaven med at behandle de mere juridisk krævende navnesager.

Udvalget foreslår heller ikke grundlæggende ændringer i ministerialbogsføreren (personregisterføreren) opgaver i forbindelse med navngivning og navneændring.

Det skyldes navnlig, at disse opgaver efter udvalgets opfattelse ikke kan ses isoleret fra ministerialbogsføreren (personregisterføreren) øvrige opgaver med civilregistrering, dvs. registrering af fødsler og dødsfald, jf. betænkningen side 66. Det er således udvalgets opfattelse, at registrering af navngivning og navneændring mest hensigtsmæssigt bør fastholdes hos den myndighed, der også registrerer fødsler og dødsfald.

Udvalget har på den baggrund fundet, at ansøgninger om navngivning og navneændring i de enklere sager som hidtil bør behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren).

For så vidt angår vielsesmyndighedens kompetence på navneområdet har udvalget taget udgangspunkt i, at adgangen til at anmelde navneændringer til vielsesmyndigheden afspejler, at der i den gældende navnelovgivning sondres mellem giftenavn og eget efternavn. Hertil kommer, at de registreringer, der er nødvendige for at tage stilling til, om anmeldelsen kan godtages, tidligere kun var til stede hos vielsesmyndigheden, se nærmere betænkningen, side 200-201.

Efter indførelsen af Den Ny Kirkebog er oplysninger om ændring af navne i anledning af ægteskab indgået i Folkekirken og andre navneændringer tilgængelige for enhver ministerialbogsfører.

Med udvalgets forslag til afskaffelse af sondringen mellem eget efternavn og giftenavne, jf. pkt. 2.2., bør

registreringen af navneændringer alene ske ét sted, nemlig i ministerialbogen (personregistret).

Udvalget har på den baggrund ikke fundet, at der fortsat er behov for den særlige ordning, hvorefter vielsesmyndigheden (borgerlig eller kirkelig) kan modtage anmeldelser om navneændringer i visse sager.

Ophævelsen af denne ordning kan efter udvalgets opfattelse ikke antages at gøre navneændring ved vielse mere besværlig for borgerne, selvom ansøgningen om navneændring ikke vil kunne indgives til vielsesmyndigheden. Vielsesmyndigheden vil således f.eks. kunne udlevere en ansøgningsblanket om navneændringer og eventuelt modtage en ansøgning om navneændring og videresende denne til ministerialbogsføreren (personregisterføreren), der behandler sagen efter de almindelige regler herom.

Udvalget foreslår på den baggrund, at vielsesmyndighedens mulighed for at foretage navneændringer afskaffes.

Udvalgets forslag indebærer, at der på vielsesattesten fremover alene vil stå parternes navne inden vielsen. En vielsesattest vil således ikke længere være egnet til at dokumentere parternes navne efter vielsen. Dette vil herefter skulle dokumenteres ved en dåbs- eller navneattest. Udvalgets forslag indebærer således en ligestilling mellem personer, der er eller har været gift, og ugifte personer, når disse skal dokumentere deres navn.

5.1.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er enig med Navnelovsudvalget i, at hensynet til borgeren gør, at der fremover kun bør være én indgang for borgeren til behandling af alle navnesager.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggende er endvidere enig i, at den samlede indgang bør være hos ministerialbogsførerne (personregisterførerne).

Institut for Menneskerettigheder har i dets hørings svar over betænkningen anført, at det for borgere, der ikke er medlem af folkekirken, kan vække anstød, at de skal indgive en eventuel navneansøgning til folkekirken. Herudover har Kommunernes Landsforening i dens høringssvar over betænkningen anført, at den fremtidige opgaveløsning på navneområdet burde henlægges til kommunerne i lyset af regeringens udspil om Det Nye Danmark fra april 2004, hvoraf fremgår, at borgerne skal kunne henvende sig ét og samme sted – i kommunen – ved de fleste almindelige henvendelser til den offentlige sektor, uanset hvilken